

SONJA MANOJLOVIĆ / kuda ste pošli

PRENUT JER STRIJELA PRASKOZORJA DRHTI U TVOM OKU

To čekaš To je ta tajna
koja tumara i uzvikuje: Sve je mirno, spavajte
do praskozorja
U košmaru U košmaru U košmaru
lebdiš
i ta nit te stegnuta oko grla
dugom tankom boli osvješćuje

preko vjeđa sunuvši
u rez mahnitanga
na nosnici obrubljuje kolut

tu je strepnja i opomena
kalota mili kroz gustoću sna
i zato češ odložiti i odložiti
i odmah biti star

gle tijelo lebdī
svjetlost je zla uzmi je u naručje
praznina je u tvom pleksusu
praznina u aorti
u pravom kutu njihovih kretanja
nalaziš samo uzdah

jer svakovrsna su a ponajviše zla
a najsilnije,
njemu se za pojas prihvaćas
u olujnim visinama,
uteći će u bezbroj vrtoglavih otvora

MACKA

Uzmi je nestvarnim rukama
oči su joj skrivene
ona leži u magmi poljubaca

preseli je
s kreveta sa stolice s papira
sjakti krzno
ona nije nigdje drugdje

dolazi sa visokih stabala
mimo grančica i zamki
kroz olujna stoljeća, kroz proreze
ulazi u tvoju sobu u tvoje ruke

u svojem tijelu počiva

ali joj ne nadijevaj imena, ne zovi je
ne uči tim vještinama

IGRA KARATA

Ne sam
ima li drugih
ne ovdje
ima li veće radosti
ne još
a zatim ponoviti

ne ustaj
iza vrata je zvijer jednostavna tajna
udarac šape radost

Moraš se sačuvati
ti sada koračaš

i jednostavno-boli
jednostavno se diže s horizonta
ono je uvijek isto

ne odustaj
U krug
na obrazu je inje praskozorja
to samo voda sahne
i zrak se truni
samo stvari propadaju dublje u sebe

Šapa je sve bliža
iz njene tmine izbija jara
kliktaj kandže

Ostani, ta ostani,
da zbrojimo

TETOVIRANI

Sada sa vlastite kože ta pismena
učiš sporo
vrijeme u tkivu
ljude
odavno nepoznate

i možda nitko neće doći da zastane
lišen daha
ta se ljepota može prizvati samo jedanput
jedanput shvatiti
a zatim je prekasno znati

Nikada joj nećeš prići bliže
u tvojoj je koži
i dočekuju te njeni očnjaci
noću ona je raskošna glatka mekota
dinastijsko ludilo, organska piramida

u kojoj venu dozrele strijele tkiva
Primi je zauzvrat
u parenju slogova ponovo se radaš
ljuskavo prastaro srce
na obnaženoj mišici
tkanina se tali, spor je san slova
pramen po pramen pada
i oko gasne
nad prazninom, nad drugim, nad ljepotom
jednakom samoj sebi

Zrna lebdenja u tkivu
to trunje
nečistoća sna
otvarate i otvarate vrata godinama
otvarate i otvarate zijeve
i polen godina propada

drumovi na mišicama
oko bradavica vilinske prikaze
na leđima rašlje zmajeva
s hrpta ruke gleda te ničije oko

Datumi propadaju sve dublje
stare
ali dišu

slušaj kako dišu i trepere u jezi kapilara
slušaj kako venu
između njih i godišnjih doba je slična praznina
pramac godina

KUDA STE POŠLI

Kuda ste pošli onog dana onog jutra
kad su gradovi bili daleko
a prizori znalački raspoređeni s obje strane puta
Ispratili su vas neki ljudi
ispred
čekali
isti ljudi
Vas dvoje ste bili putovanje samo
tako je bilo
a kad je pala duboka noć
grad
šapa zarivenih u vrtove
osovio se pred tobom
sjeti se kako si umiljato liznut
sklopio oči